

Blossom
BOOKS

Twitter mee: #Elkedagmaandag

NUR 285/W081601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© 2015 by Jessica Brody

Oorspronkelijke titel: *A Week of Mondays*

Published by arrangement with Farrar, Straus and Giroux, LLC. All rights reserved.

Nederlandse vertaling: Lisette Jonkman

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Auteursfoto omslag: Brian Braff

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossombooks.nl

Gisteren was ik slim, dus wilde ik de wereld veranderen.

Vandaag ben ik wijs, dus verander ik mezelf.

RUMI

Monday, Monday. Can't trust that day.

THE MAMAS & THE PAPAS

**DE
EERSTE
MAANDAG**

MOUNTAIN HIGH, VALLEY LOW

7.04 UUR

Bloep-die-die-bloep-bloep-bing!

Wanneer op maandagochtend de bekende sms-toon uit mijn telefoon klinkt, bevind ik me nog in dat dromerige schemergebied tussen slapen en waken. Dat gebied waarin je jezelf van zo'n beetje alles kunt overtuigen – bijvoorbeeld dat er een zeventienjarige versie van Mick Jagger op de oprit staat te wachten om je een lift naar school te geven. Of dat je favoriete boekenreeks is geëindigd met een bevredigend laatste deel, in plaats van iets wat daar volgens de auteur zogenaamd op moet lijken.

Of dat je de avond hiervoor níét de ergste ruzie van je relatie met je vriendje hebt gehad. Correctie: de enige ruzie van je relatie.

Of dat het niet compleet jouw schuld was.

Bloep-die-die-bloep-bloep-bing!

Maar het was wel mijn fout.

Knipperend kom ik uit mijn trance. Ik grijp naar mijn telefoon, waarbij ik het glas op mijn nachtkastje omstoot. Water klotst over de papieren en schoolboeken naast mijn bed en doorweekt het essay over *King*

Lear waar ik het hele weekend aan gewerkt heb voor Engels. Dit was de enige kans om mijn 9 in een dikke 10 te veranderen voordat de cijfers van het eerste kwartaal definitief in het systeem worden ingevoerd.

Haastig swipe ik over het vergrendelscherm van mijn mobiel.

Laat het alsjeblieft van hem zijn. Laat het ALSJEBLIEFT van hem zijn.

We hebben niet meer met elkaar gepraat sinds ik gisteren bij hem thuis ben weggestormd.

Een hoopvol deel van mij had stiekem verwacht dat hij me zou bellen. Dat hij het hier niet bij zou willen laten. Tegelijkertijd hoopte een enigszins gestoord deel van mij dat hij door allerlei achterafstraatjes die ik niet kende twee keer de maximumsnelheid had gereden, en zodoende met zijn gitaar in mijn voortuin zou staan als ik thuiskwam. Klaar om me een ‘ik ben een zak, vergeef me alsjeblieft’-serenade te brengen.

(Oké, een totaál gestoord deel van mij.)

Ondanks mijn hoopvolle verwachtingen is natuurlijk geen van die dingen gebeurd.

Met onhandige vingers open ik de berichtenapp op mijn telefoon, en ik ontplof bijna van opluchting als ik ‘Tristan’ zie staan. Twee keer.

Hij heeft twee berichtjes gestuurd.

Het eerste luidt:

Tristan: Ik denk de hele tijd aan gisteravond.

O, godzijdank. Hij is er ook kapot van.

Dit maakt me zo blij dat ik wel kan huilen.

Wacht, dat kwam er niet helemaal lekker uit. Het is niet zo dat ik gelukkig word van Tristans ellende... maar je weet wel wat ik bedoel.

Ik wil mijn pluchen nijlpaard Hippo (dat ik al sinds mijn zesde heb) van mijn bed grissen en door de kamer dansen terwijl ‘At last’ van Etta James klinkt als de soundtrack van mijn leven. (De jaren zestig waren echt het beste muziektijdperk.)

Maar dan zie ik het tweede bericht en komt de muziek in mijn hoofd met een krassend geluid tot stilstand.

Tristan: We moeten praten.

Oké, diep ademen.

Geen overhaaste conclusies trekken. Dit kan iets goeds zijn. Dit kan iets zijn als 'we moeten praten zodat ik mijn welgemeende excuses kan aanbieden voor alles wat ik gisteravond heb gezegd en meteen mijn eeuwige liefde voor je kan bekennen terwijl ik mijn vingers door je haar haal met een strijkkwartet op de achtergrond. Je weet hoeveel ik van vioolmuziek hou'.

Ugh. Dat klonk zelfs mij gestoord in de oren.

Laten we eerlijk zijn: voorspelt 'we moeten praten' ooit iets goeds? Het is de universele zin voor naderend onheil.

Dit was het dan. Hij gaat me dumpen. Ik heb gisteravond dan ook alleen maar verkeerde dingen gezegd. Mijn reactie was overdreven. Ik ben veranderd in datgene waar Tristan juist zo'n hekel aan heeft.

Een dramaqueen.

En serieus, wat gisteravond gebeurde was nou ook weer niet zo'n big deal. Ik weet niet wat me ineens bezielde. Ik flipte gewoon. Ik wed dat het door stress komt. Ernstige stress. En honger. Het was een moment van *hangry*-zwakte. En nu is daardoor misschien wel de hele relatie voorbij. Het beste wat me op relationeel gebied is overkomen (oké, zo'n beetje het enige wat me op relationeel gebied is overkomen) en ik heb het verknald.

Waarschijnlijk was het ook gewoon een kwestie van tijd. Ik bedoel, Tristan is Tristan. Superknap. Grappig. Charmant. En ik ben... ik.

Nee. Stop. Ik ga geen *pity party* voor mezelf geven.

Ik kan dit nog bijsturen. Hij heeft me nog niet gedumpt. Ik kan ons nog redden. Ik móét ons redden. Tristan is mijn alles. Ik hou van hem. Ik hou al van hem sinds onze tweede date, toen hij me meenam naar de

show van zijn band en ik hem zag zingen op het podium. Hij straalde gewoon seks en poëzie uit.

Kan iemand poëzie uitstralen?

Of seks, als we het er toch over hebben?

Whatever. Eén ruzie hoeft niet meteen het einde van de relatie te tekenen.

We zullen doorgaan. *Our hearts will go on!*

Ik stuur Tristan snel een berichtje terug, dat ik doordrenk met non-chalance en ruimdenkendheid. Ik ben Ellison Sparks, drama-free sinds 2003!

(Oké, technisch gezien ben ik voor die tijd geboren, maar de eerste jaren van ieders leven zijn van nature vrij dramatisch.)

Ik: Goeiemorgen! Kan niet wachten om je vandaag te zien!

Met een zwierig gebaar druk ik op 'verzenden'. Dan zoek ik 'Ain't no mountain high enough' in mijn 'Psych Me Up Buttercup'-playlist en zet het volume hard.

Het is bijna onmogelijk om je down te voelen als Marvin Gaye en Tammi Terrell je toejuichen uit de speakers. Dit nummer lijkt wel speciaal geschreven om te voorkomen dat iemand gedumpt wordt. Het is de relatie-reddende soundtrack.

Ik been de badkamer in, leg mijn telefoon op het plankje boven de wasbak en zing uit volle borst mee tijdens het douchen.

'Ain't no mountain high enough... To keep me from getting to you, babe.'

Bij nader inzien zou dit ook zomaar de stalkersoundtrack kunnen heten.

Maar goed, het maakt niet uit. Het werkt. Als ik uit de douche stap en een handdoek van de stapel trek, durf ik zowaar te denken: vandaag wordt een goede dag. Ik voel het.

TALKING 'BOUT MY GENERATION

7.35 UUR

Wáárom moeten we elke dag opnieuw uitkiezen wat we aantrekken? Waarom leven we niet gewoon in zo'n afgezaagde futuristische science-fictionfilm waarin iedereen hetzelfde neonkleurige ruimtepak draagt en het niemand iets kan schelen dat iedereen eruitziet als een kloon?

Argh.

Ik staar verslagen in mijn kast. Vandaag wordt de schoolfoto gemaakt én ik moet een speech geven voor de verkiezingen waarbij de voorzitter van de leerlingenraad wordt gekozen. Rhiannon, mijn running mate, stuurde me gisteravond nog een berichtje met de herinnering: 'Zorg dat je er vicepresidentieel uitziet!'

Nu moet ik dus niet alleen een outfit kiezen die Tristan eraan herinnert dat hij hartstochtelijk verliefd op me is, maar ook een die er tegelijkertijd voor zorgt dat iedereen uit mijn klas – of in ieder geval een overwegende meerderheid – op me wil stemmen, én die me niet totaal voor schut laat staan tegenover mijn kleinkinderen wanneer we over vijftig jaar samen mijn oude klassenfoto's bekijken.

Dus, je weet wel, *no pressure*.

Ik trek mijn geluks-skinnyjeans van een hangertje in het denimgedeelte van mijn kast en laat dan mijn oog over het vak met al mijn roze kleren gaan. Mijn garderobe is gecoördineerd op stof, kleur en seizoen. Het is de bedoeling dat het daardoor makkelijker wordt je outfit te kiezen, als ik tenminste dat artikel mag geloven dat twee jaar geleden in *Getting Organized Magazine* stond (waar ik op geabonneerd ben sinds mijn tiende). Maar ik geloof dat vandaag zelfs een persoonlijke stylist me niet zou kunnen helpen.

Uiteindelijk ga ik voor een conservatief-maar-niet-preuts babyroze bloesje, met een marineblauw vestje uit de herfstsectie van mijn kast. Dan trotseer ik de spiegel.

Hm. Niet slecht.

Misschien heb ik dat neonkleurige ruimtepak toch niet nodig.

Ik föhn mijn haar en haal het door de stijltang tot het (redelijk) getemd is, print mijn Engelse essay opnieuw uit en pak mijn schooltas van de grond.

7.45 UUR

Beneden is het Sparks Familiecircus al in volle gang. Mijn vader probeert zijn havermout te eten terwijl hij Words With Friends speelt op zijn iPad, wat er meestal in eindigt dat hij het grootste deel van zijn havermout dráágt, als een soort extra kledingstuk.

Mijn moeder, de grote makelaar-hotemetoot, vormt vanmorgen haar eigen aparte attractie. Ze slaat met kastdeurtjes en laatjes terwijl ze zoekt naar weet-ik-veel-wat.

En midden in de ring zit mijn dertienjarige zusje Hadley luidruchtig haar cornflakes naar binnen te lepelen, terwijl ze ondertussen de pagina's omslaat van welke young adult-roman er nu ook maar de bestsellerlijsten aanvoert. Ze leest alleen maar over highschool. Het is een obsessie. Ik heb haar tevergeefs aan haar verstand proberen te peuteren dat

highschool zélf doorlopen al erg genoeg is. Waarom zou ze zich er in vredesnaam voortijdig in onder willen dompelen?

Ze kijkt gretig op van haar boek als ik de keuken in loop, en vraagt: 'Heeft hij gebeld?'

Ik rol met mijn ogen. Waarom, o, waarom heb ik haar over de ruzie verteld? Mijn beoordelingsvermogen was tijdelijk uitgeschakeld. Ik was een zwelgende zak vol emoties, en zij was... nou ja, zij wás er. Net op het moment dat ik de trap op liep, stak ze haar hoofd om de hoek van haar slaapkamerdeur. Ze vroeg wat er aan de hand was en ik vertelde haar het hele verhaal. Zelfs het gedeelte waarin ik een tuinkabouter naar Tristans hoofd smiet.

Ter verdediging: het was het enige wat binnen handbereik was.

Na mijn verhaal besloot Hadley de hele plot van *10 Things I Hate About You* voor me samen te vatten, in een poging me op te beuren. Wat ze daar in werkelijkheid mee bereikte was dat ik het gevoel had vergeleken te worden met de feeks die de hoofdrol speelt in die film.

'Nee,' zeg ik ontwijkend, en ik haal wat brood uit de vriezer. 'Hij stuurde vanmorgen een berichtje.'

Mijn vader kijkt op van zijn iPad en ik krimp in elkaar, wachtend op zijn vraag over wat er is gebeurd. Ik heb er écht geen zin in mijn relatieproblemen te bespreken met mijn ouders. In plaats daarvan zegt hij: 'Ik heb een woord nodig dat begint met een T, en dat een X, een A, en het liefst ook een N bevat.'

Niemand reageert. Zoals gewoonlijk.

Mijn moeder slaat weer een keukenkastje dicht. Deze keer schijnt pap het op miraculeuze wijze op te merken. 'Wat zoek je?' vraagt hij.

'Niets!' snauwt mam. 'Ik zoek niets. Waarom zou ik in godsnaam iets zoeken als er geen enkele kans is dat ik het ooit ga vinden? Niet in dit huis in ieder geval!'

Ik trek een pijnlijk gezicht.

Over dramaqueens gesproken.

O god. Is dit waar ik het vandaan heb? Zijn emotionele meltdowns genetisch overdraagbaar?

Ik stop twee boterhammen in de broodrooster en leg de rest van het brood weer in de vriezer.

‘Wat stond er in zijn berichtje?’ vraagt Hadley.

‘Niets,’ mompel ik. ‘Het was gewoon een misverstand.’

Hadley knikt wijs. *‘Lost in textation.’*

Ik leun tegen het aanrecht en kijk haar moeilijk aan. ‘Wat?’

‘Lost in textation. Als de context van een gesprek via tekstberichten verloren gaat doordat beide partijen elkaars gezichtsuitdrukking niet kunnen zien, en ook niet horen op welke toon het wordt gezegd.’

Ik zucht. ‘Kun je alsjeblieft stoppen met Urban Dictionary uit je hoofd leren? Mam, zeg dat ze niet op Urban Dictionary mag kijken. Het is totaal ongepast. Weet je wat voor dingen daarop staan? Woorden die jij en pap niet eens kennen.’

Mam reageert niet. Ze trekt een koekenpan uit een keukenkastje en laat hem op het fornuis neerkomen met een ongecontroleerde KLOENK.

‘Textation!’ roept pap, enthousiast op zijn scherm tikkend. ‘Wat een goeie, Haddie!’ Maar een seconde later maakt zijn glimlach plaats voor teleurstelling. ‘Geen echt woord? WTF?’

Ik kreun. Hoe kan dit mijn leven zijn?

Mijn toast is nog maar half klaar, maar ik trek snel aan het hendeltje van de broodrooster zodat het brood omhoogschiet. Ik smoor de boterhammen met pindakaas, wikkel er een papieren servetje omheen en grijp mijn schooltas. Niet dat ik bang ben om te laat te komen, maar als ik hier nog een seconde langer moet blijven, steek ik mijn eigen hoofd in de broodrooster.

‘Ellie,’ zegt pap.

Ik stop slechts een paar stappen bij de deur vandaan. Ik was hier bijna levend vandaan gekomen. Zó dichtbij.

‘Ja?’

Eerst denk ik dat hij me gaat vragen of ik nog een woord voor zijn spelletje weet, maar in plaats daarvan vraagt hij: 'Ben je er klaar voor?'

Ik klop op mijn tas. 'Jup. Ik heb alle spiekbriefjes voor mijn speech bij me.'

Hij kijkt me verward aan. 'Nee, ik had het over de try-outs voor softbal.'

O, en ik heb softbaltry-outs vandaag. Alsof de dag nog niet druk genoeg was.

'Als je het tot de selectie schopt zou dat geweldig zijn. Dan houden de universiteiten je sowieso in de gaten.'

Ik sta te springen om weg te rennen. En het helpt niet bepaald dat mijn pa me herinnert aan nóg iets wat een dreigende schaduw werpt over deze dag. 'Ja,' stem ik in.

Hij legt zijn iPad neer en staart nostalgisch voor zich uit. 'Ik weet nog dat mijn universiteitshonkbalteam het tot de staatskampioenschappen schopte.'

Ennnn daar gaat-ie.

'Nog nooit in mijn leven ben ik zo zenuwachtig geweest als toen ik op die werpheuvel stond. Je moeder zat in het publiek. Dat wist ik alleen nog niet. Waarschijnlijk zou het me ook alleen maar zenuwachtiger hebben gemaakt. Weet je dat nog, Libby?'

Mam pakt de boter uit de koelkast en kwakt het kuipje zo hard op het aanrecht dat ik bang ben dat het plastic is gebarsten.

'Is er iets?' vraagt pap.

Hij is zo'n opmerkelijke man.

'Nee,' snerpt mam. Ze kijkt niet eens naar hem. Ze snijdt een stuk boter af en laat het in de koekenpan vallen. 'Waarom zou er iets zijn?' Dat is een van haar slangenbeetvragen. Ik noem ze zo omdat ze zich oprott, naar je uitvalt en voordat je zelfs maar antwoord kunt geven, ben je al gestorven aan het gif.

'Weet je het zeker?' vraagt pap.

‘Ze is veranderd in een mamzilla,’ merkt Hadley op.

Pap werpt een spijtige blik op zijn iPad. ‘O, ik wou dat ik een Z had!’

Dat was blijkbaar de druppel. Mam stormt de keuken uit, terwijl het gasfornuis nog aanstaat en de boter nog sissend smelt in de pan.

Ik ga me hier zó niet in mengen. Ik ben niet van plan om het sussen van een ouderlijk dispuut ook nog aan mijn to-dolijst voor vandaag toe te voegen.

Met mijn schouder duw ik de garagedeur open. ‘Goed verhaal, pap. Nou, doe!’

Ik gooi mijn tas achter in de auto, ga achter het stuur zitten en start de motor. Pas als de garagedeur helemaal open is en ik achteruit de oprit op rij, merk ik dat het regent. En ik heb geen paraplu bij me.

Maar no way dat ik terug naar binnen ga.

THE MAGIC'S IN THE MUSIC

7.55 UUR

Ik blèr zo hard als ik kan mee met 'Good vibrations' van The Beach Boys. Aan het eind van mijn straat sla ik links af, neem dan de eerste rechts en rij de oprit van Owens huis op. Ik wil net asociaal hard toeteren als ik zie dat de voordeur al open is. Owen wandelt op zijn dooie gemakje naar de auto toe. Het doet hem zo te zien niks dat hij zeiknat regent.

'Wauw, het komt met bakken uit de hemel,' zegt hij zodra hij de auto-deur open heeft getrokken. Hij zwijgt even als hij hoort welk nummer er uit mijn speakers schalt. 'O jee. Wat is er gebeurd?'

Ik kijk hem verbaasd aan.

Hij dumpst zijn rugzak op de grond voor de passagiersstoel en laat vervolgens ook zichzelf in de auto zakken. 'Je zet The Beach Boys alleen maar op als er iets naars is gebeurd.'

Ik maak een snuivend geluid. 'Mijn leven hoeft heus niet compleet verwoest te zijn voordat ik The Beach Boys opzet.'

'Eh, ja, eigenlijk wel.' Hij trekt de deur dicht.

'Misschien had ik wel gewoon zin om naar iets zonnigs te luisteren?'

Maar Owen kent me te goed om dat te geloven. We zijn al beste

vrienden sinds de zomervakantie tussen groep 5 en 6 in. In de klimtuin van Camp Awahili haalde hij me over om van de telefoonpaal af te springen. ‘The Beach Boys zitten in je ‘Psych Me Up Buttercup’-playlist. Toevallig weet ik dat die playlist strikt voor noodgevallen is.’

Hij zwaait zijn hoofd heen en weer als een hond die zich uitschudt. Regendruppels vliegen uit zijn donkere, rommelige haar en landen op mijn dashboard. Snel pak ik de kleine schoonmaakdoek die ik altijd in mijn handschoenenkastje bewaar en veeg de druppels weg. Dan zak ik terug op mijn stoel. ‘Goed dan, jij je zin. Tristan en ik hebben ruzie gehad.’

Hij spert zijn groene ogen open en zet de muziek zachter. ‘Jullie?’

‘Hm-hmm.’

‘Ruzie?’

‘Hm-hmm.’

‘Als in: jullie tweeën die het daadwerkelijk ergens niet over eens zijn?’

‘Wat begrijp je niet aan het woord “ruzie”?’

Owen stoot een laag lachje uit.

‘Owen,’ smeed ik. ‘Wat is er zo grappig?’

Hij stopt snel met lachen. ‘Het is gewoon dat... Donders, het werd wel een keer tijd.’

‘Je bent geen kakker,’ help ik hem herinneren. ‘Je mag het woord “donders” niet gebruiken.’

‘Alsof kakkers het alleenrecht hebben op “donders”.’

‘Nou, wel zo’n beetje. In de normale wereld, waar wij wonen, is het het meervoud van “donder”. Het is een raar woord.’

‘Het is een fantastisch woord! Je zegt iets lelijks, maar tegelijkertijd lijkt je er enorm welbespraakt door.’

Ik trek een grimas. ‘En wat bedoel je precies met “het werd wel een keer tijd”?’

‘Nee, ik zei: “Dónders, het werd wel een keer tijd.”’

‘Owen!’

Met een zucht zegt hij: 'Goed, goed. Ik bedoelde alleen dat jullie nooit tegen elkaar in gaan. Over wat dan ook.' Hij steekt een vinger op. 'Nee, wacht. Ik wil niet dat dit in het proces-verbaal wordt opgenomen.'

'Uit het proces-verbaal geschrapt,' antwoord ik automatisch.

Praten alsof we in een rechtbankdrama zitten is een beetje ons ding.

'Jij gaat nooit ergens tegenin,' past hij zijn bewering aan.

'Eh, jawel.'

'Ja, natuurlijk – bij mij. Maar niet bij hem.'

'Bezwaar.'

'Op grond waarvan?'

'Ik...' Maar terwijl ik begin te protesteren, beseft ik dat ik zijn ongelijk niet kan bewijzen. Zelfs niet met één voorbeeld. 'Ja, maar dat is alleen maar omdat ik niet hetzelfde ben als al die andere meisjes met wie hij verkering heeft gehad.'

'Oppervlakkig en irritant?'

Ik geef hem een stomp. 'Een dramaqueen.'

'Je bent niet meteen een dramaqueen als je een andere mening hebt. Dat betekent alleen maar dat je een mens bent. Waar ging de ruzie over?'

Ik brom wat. Ik heb niet echt zin om weer terug te gaan naar dat moment, maar ik weet dat Owen me niet met rust laat tot ik het vertel. 'Zijn mobiel.'

'Jullie hebben ruzie gehad over zijn mobiel?' Dan schiet er een vlaag van begrip over zijn gezicht. 'Ah, laat me raden. Hij heeft een Android en jij een Apple. Sorry, maar dan zijn jullie onverenigbaar. Je kunt er net zo goed nu een punt achter zetten.'

Ik stomp hem nogmaals tegen zijn arm. 'Nee, het ging om wat er óp zijn mobiel gebeurde.'

Hij trekt suggestief een wenkbrauw op. 'Nu ben ik pas echt benieuwd.'

'Niet zoiets, smeerlap. Snapchats. Van meisjes. Terwijl wij samen een film probeerden te kijken.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Dus?'

‘Dús?’

‘Hij is muzikant. In een semipopulaire band.’

Ik laat luidruchtig mijn adem ontsnappen. ‘Ja, dat is precies wat hij zei. Of, nou ja, zonder het “semipopulair”-gedeelte dan. En ik wéét het. Toen we begonnen met daten heb ik mezelf heel streng verteld dat ik daar nou eenmaal mee om zal moeten gaan. En normaal gesproken ben ik heel begripvol. Maar dat van gisteravond snapte ik gewoon niet.’

‘Je snapchat-snapte het niet?’

Owen vindt zichzelf enorm grappig. Ik niet. Hij haalt snel de grijs van zijn gezicht. ‘Sorry. Goede grap, slechte timing. Ingetrokken.’

‘Anyway,’ ga ik nadrukkelijk verder, ‘we kregen gigantische ruzie. Ik zei dat ik het niet leuk vond dat hij constant aandacht krijgt van andere meiden. Hij zei dat ik overdreven reageerde. Het ging maar door en door, en toen gooide ik een tuinkabouter naar zijn kop.’

Owens mond valt open. ‘Je gooide... wat?’

‘Het was geen zware,’ verdedig ik mezelf. ‘Hij was hol van binnen. En ik ráakte hem niet eens. Ik raakte de muur naast hem.’

‘Dat voerspelt niet veel goeds voor je softbaltry-outs vandaag.’

Ik voel me als een leeggelopen ballon. ‘En nu zegt hij dat we moeten prátén.’

Owen hapt naar adem. Het geluid wakkert mijn paniek alleen maar aan.

‘Ik ben gedoemd. Hij gaat me dumpen, of niet soms?’

Owen wacht net een seconde te lang met antwoorden. ‘Nee.’ En als hij mijn wantrouwige gezicht ziet, herhaalt hij met meer overtuiging: ‘Nee! Het komt vast goed. Hij wil waarschijnlijk gewoon praten over... eh... het vervangen van zijn tuinkabouter. Zijn ma is vast boos dat je ’m gemold hebt.’

Dat maakt me wel aan het lachen. Het voelt goed. Plotseling ben ik blij dat ik mijn geheim met Owen heb gedeeld.

Na de fade-out van ‘Good vibrations’ klinkt ‘Do you believe in magic’

van The Lovin' Spoonful uit mijn autospeakers. Owen zet het geluid harder.

'Denk je echt dat het goed komt?' vraag ik. Mijn stem trilt van onzekerheid, hoe dol ik ook ben op dit nummer.

'*Do you believe in magic?*' vraagt Owen me als antwoord, meezingend met de muziek.

'Dank je wel. Dat is erg geruststellend.'

Zijn ogen lichten op. 'O! Trouwens!' Hij duikt in zijn rugtas en komt weer omhoog met twee in plastic verpakte gelukskoekjes in zijn hand. 'Ik werd zo afgeleid door jouw verwoeste leven dat ik bijna ons maandagochtendritueel vergat.'

Op zondagen werkt Owen in het Chinese restaurant Tasty House. Het levert hem een extra zakcentje op. Of misschien wel twee. Ik denk dat dat komt door de gouden combinatie van zijn onweerstaanbare babyface en zijn jongensachtige charme. Klanten leggen zelfs aparte fooien klaar, alleen voor hem. Sinds hij daar werkt, neemt hij elke maandag twee gelukskoekjes mee voor ons.

'Kies je eigen geluk!' roept hij met een hoog stemmetje.

Ik geef toe: ons standaardritueel doet wonderen voor mijn mishandelde zenuwen. Ik laat mijn hand boven de twee koekjes zweven en wiebel bedachtzaam met mijn vingers. Dan kies ik het linker koekje. Owen scheurt het andere open, breekt het koekje doormidden en trekt het papiertje eruit.

'Als je verlangens niet buitensporig zijn,' leest hij hardop, 'zullen ze worden ingewilligd.'

Hij proest en verkreukelt het papiertje, waarna hij het over zijn schouder gooit. 'Mijn verlangens zijn altijd buitensporig.' Hij steekt de twee helften van het koekje in zijn mond en begint luidruchtig te kauwen. 'Nu jij.'

Ik scheur de verpakking open, breek het koekje in tweeën en lees:

Vandaag krijg je alles waar je hart werkelijk naar verlangt.

Owen leunt een stukje mijn kant op om over mijn schouder mee te lezen. 'Klinkt veelbelovend.'

Ik vouw het papiertje dubbel en laat het in het vak van mijn autodeur dwarrelen. Dan gooi ik de auto in zijn achteruit en rij terug de straat op. 'Ik hoop het maar,' mompel ik.

Owen luistert al nauwelijks meer. Hij heeft het te druk met meezingen, een noot of twee naast de muziek. *'I'll tell you about the magic. It'll free your soul.'*